

«Мій берег»: Валерій і Зінаїда Жванко

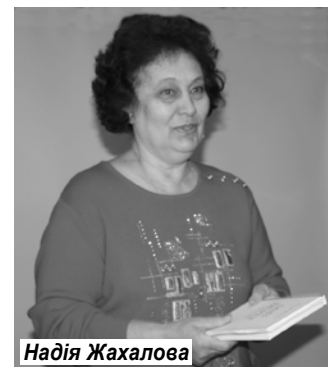
Два береги – поетичного та краєзнавчого світів об'єдналися в одній книзі Зінаїди та Валерія Жванко – «Мій берег». Затишна зала Олександрійської районної бібліотеки імені Д. Чижевського збирала на презентацію книги прихильників поезії і краєзнавства. Третій том бібліотеки «Городской курьер» - книга Зінаїди та Валерія Жванко «Мій берег» об'єднала зусилля громади району та міста, пошуків науковців та краєзнавців.

Зінаїда Жванко

Презентація книги Валерія та Зінаїди Жванко «Мій берег» збирала коло друзів красного слова та краєзнавчих розвідок. Ця подія, давно очікувана авторами, дійсно виявилась цікавим фрагментом культурного життя краю і об'єднала пошуки громади у власному баченні сучасних обривів, як мистецтва, так і прагнення до історичних витоків краю.

Зінаїда Жванко, авторка ліричної поезії – одного з берегів книги – подякувала за підтримку у виданні книги людям, які небайдужі до творчості та прочитала власні поезії. А от інший берег видання презентував Валерій Жванко, але не стільки усною розповіддю, скільки чудовими власними фотографіями про минуле та сучасне життя Попельнастого.

Надія Жахалова

Відзначимо, що ще до офіційного дня презентації книга потрапила до рук краєзнавців. Тому кожен із бажаних міг висловити свою оцінку доробку подружжя Жванко.

Кандидат медичних наук, лауреат обласної краєзнавчої премії імені Ястребова, Почесний громадянин міста Олександрії Анатолій Кохан відзначив, що колишній власник будинку, де проводиться сьогодні презентація (нагадаємо, що приміщення бібліотеки - це родинний будинок сім'ї Чижевських) був би дуже радий з виходу у світ саме такої книги. Адаже це – черговий вклад у розвиток духовного відродження краю. «Колись був відомий такий вірш Бориса Слущького: «Что-то физики в почете, что-то лирики в загоне». Ця книжка доводить, що ми повертаємося до своїх витоків, до історії і це - дуже потрібно в

сьогоднішній час. І ми повинні дякувати тим людям, які не тільки збирають старовину, але й вміють аналізувати зібрану інформацію, робити певні висновки, - відзначив на презентації А. Кохан. - Від такої книги, як від краплі, що потрапила на цілощеще джерело води, повинні відходити кругами нові книги, нові дослідження».

Віктор Голобородько, редактор газети «Городской курьер», член Олександрійського осередку Національної спілки краєзнавців України відзначив, що нова книга – не є підручником з вивчення історії краю, не є хрестоматією або науковою монографією. Це - спроба провести власне ґрунтовне дослідження того, що власне є наш сучасний світ, спроба знайти відповіді на складні питання, чому і як ми живемо сьогодні та як будемо жити завтра.

Доречі, книга – третій том бібліотеки газети «Городской курьер». Нове видання у цій серії книг - не випадкове. Адаже праці дослідника минулого краю Василя Нікіфорова, які були опубліковані у двох попередніх виданнях, близькі новій книзі Валерія Жванко. Близькі перед усім тим, що це - спроба передати майбутнім поколінням живу історію нашого народу, віднайти перлини нашого минулого і зафіксувати його у доступній та цікавій для читачів різного віку формі.

Надія Жахалова, історик-краєзнавець, завідувачка відділу Олександрійського краєзнавчого музею, вважає, що теми, про які пише Валерій Іванович, стають невідомими сучасникам з пліном часу.

Мова йде про давні і сучасні береги цивілізаційних світів. Перший – це давня українська міфологія та традиційний світогляд. І сучасний - матеріалізований та урбанізований світ.

Надія Жахалова відзначила, що вона щиро захоплюється поетичною мовою краєзнавчих нарисів: «Для мене головне – передати факти про минуле, донести їх до читачів. А Валерій Жванко вміє передати все це на папері, використовуючи поетичні образи, порівняння, які близькі і зрозумілі кожному», - відзначила Н. Жахалова.

Присутні також провели віртуальну зустріч із одним з авторів передмови до книги, а саме до її поетичної частини - Йосипом Спектором. Й. Спектор зараз живе в Києві, тому у влучну хвилину вдалось відзняти відеозвернення цього непересічного земляка під час його відвідин Олександрії.

Ось про що розповів Й. Спек-

Валерій Жванко

тор: «Я з величезним задоволенням читаю вірші Зінаїди Жванко, тому що вони не надумані. Це не гра в поезію, це дійсно, як висловились на одній із зустрічей Ліна Костенко - ніби видихається, із душі, із серця. І вірші ці дуже добрі. Вони випромінюють доброту». Щірі побажання успіху на творчій ниві висловили авторам православний краєзнавець Ольга Божко, директор Попельнастівської школи Володимир Навресь, завідувачка сектором з питань внутрішньої політики, зв'язків з

Обговорення презентації. Виступ Ольги Божко

громадськістю та у справах преси і інформації Тетяна Павук. Доречі, Тетяна Анатоліївна представляла на презентації місцеву владу та від імені районної державної адміністрації та особисто голови Олександрійської РДА Сергія Кузьменка, привітала районну громаду із випуском книги, що допоможе у відродженні духовних джерел нашого краю.

Треба відзначити, що фінансування видання книги здійснювалось, як кажуть, 50 на 50 відсотків авторами та представниками влади нашого району. Ще одне важливе застереження - книга не продасть-

ся, а може бути тільки подарована. Що, власне, і відбулось на самій презентації, коли екземпляри книги були передані в районну і міську бібліотеки, музей міста, тим жителям краю, які цікавляться краєзнавством і поезією. Всі, хто хоче перечитати рядки книги, але не має можливості отримати книгу, може спробувати насолодитися рядками нового видання на сайті popelnaste.net.ua. За цією адресою викладена електронна версія книги. Якісний друк видання забезпечив приватний підприємець Павло Третяк.

Анатолій Кохан і Валерій Жванко

Передмова до книги «Мій берег» Зінаїди Жванко

Ігор Іванович Шкляревський, видатний російський поет, у 2002 році видав у Москві складену ним книжку під назвою «Провинциальная Пoesия» (при цьому слово «Пoesия» було винесено у заголовок з великої букви!), в якій він презентував читачеві вірші поетів із Сум, Саратова, Володимира, Олександрії, Костроми, Кемерово, Махачкалі, Іркутська, Пскова...

І при цьому відмітив: «Не всі поети живуть у Москві». І дійсно, хороші поети живуть не тільки в столицях...

В селі Попельнастому на Кировоградщині живе і працює вчителем Зінаїда Володимирівна Жванко.

Те, про що і як вона пише вже на протязі багатьох років у своїх віршах, - це, на мій погляд, гідна поезія. Вже у перших рядках збірки так відчуваеш:

Валерій
Зінаїда
МІЙ БЕРЕГ
Зінаїда

Зінаїда Жванко
МІЙ
БЕРЕГ
Вірші

Не допускай
До серця суєти.
В нас часу мало –
На Землі ми гості.
У тебе - я,
У мене - ти.
Й над нами
Вічні птахи
В високості.

Як коротко, влучно, глибоко і експресивно висловлені одвічна думка і одвічні почуття...

Доречі, образ птаха - лебеді, журавлі, лелеки, ластівки, чайки, два крила - один з найлюбленіших образів поетеси. Політ - її романтичний стан.

Реальний і поетичний світ, в якому живе Зінаїда Жванко, який вона тонко сприймає, - світлий і багатий, і вона дорожить цим світом.

Вже день зістарився
І знову на відльоті.
І маятник
Відстукує життя.
Та я не в розпачі,
І навіть не в скорботі.
Цікавий світ,
Хоч і складне буття.

В поезіях Зінаїди Жванко є і вічні роздуми - хто ми? що ми? як живемо, чим живемо? Все це притаманно кожному, хто у віршах прагне викласти свої думки, свої сумніви і болі...

В деяких віршах - просто настрої, але, як правило, хороший настрої, світлий, з надією і радістю щоденного життя, і передається він душевною інтонацією і так виразно. Прочитайте «Я на старому колесі сиджу...»

Ліричні, задумливі, лагідні і добрі вірші про природу «Календар показує на осінь», «Червона ягідка повисла на стеблині», «Журавлина осінь, журавлина...»

Вірші невеликі за формою. Хочеться багато з них цитувати повністю, не вириваючи окремих рядків:

Дзвінки осики вже наліппрозорі.
Доці частіші.
Літо - в забуття.
Лише ті самі наді мною зорі,
І я так само - крапелька життя.
І я радію, знову я радію
І білим лебедям,
Й лелекам в високості,
І маю хоч маленьку, все ж надію
Вони заглянуть ще до мене в гості.

Це справжній художній акварелі... Живою родинною пам'яттю, такою дочірньою і жіночою душею дихають вірші «Вишивала мама рушники», «Бабуньо, як часто сниться...»

У Зінаїди Жванко вірші не надумані, вони написані тому, що цього захотіла душа, її (душі) треба було висловитись, заспівати щирою інтонацією і красивим вдячним словом...

Це проста і в той же час вишукана лірико-філософська поезія; про неї писати і говорити важко, її треба просто читати і переживати разом з автором, спокійно і вдумливо. Прочитати - і замислитись. І залишити в собі чисті, щирі і світлі думки і образи.

Може, в цьому і є одне із найбільш вагомих і потрібних людям покликань справжньої поезії.

Щастя Вам, Зінаїдо Володимирівно!

Поет Йосип Спектор